

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

LA FÍ DEL MON.

En párrafo de l'última pastoral del bisbe:

«Una pregaria d'aquesta classe necessàriament té de ser molt agradable als ulls de Déu, devent per lo mateix prometre'ns d'ella molt grans beneficis. Y de quina manera 'ls necessitem!... ¡Ah! ¿Quí es que pot desconeixe la situació extremadament angustiosa dels temps desventurats que aném atravessant? Sembla talment que s'acosta la fí del mon, tal y tant gran es la descomposició que 's nota, lo mateix en l'ordre físich qu' en l'ordre social. Tot se presenta amenassant una prompta ruina; las cullitas encare que presentin bon aspecte, casi sempre 's perdan; las tempestats assolan poblacions enteras; los cauda's dels poderosos de la terra 's resenten; lo pauperisme aumenta dia per dia; los impostos públichs nes agobian; la fam nos devora; las enfermetats contagiosas se ceban en nostra infelís població; los errors perniciosos en religió y en moral y 'ls principis disolvents de una política dislocada, tot hu duhen revolt, sens que las autoritats pugan valerse per exercir sas propias funcions, sens que las lleys exercescan sa poderosa influencia en la voluntat humana; las injusticias se converteixen en dret; se justifican los vicis; la causa de Déu roda per terra; y per sobre d'ella 's deixa 'l pás franch als poders de las tenebras perque erigescan son trono á despit de la Divinitat.»

Tot aixó y alguna cosa més diu lo il·lustríssim Sr. bisbe de la diócesis de Barcelona.
¡Ah! Si alguna vegada hi envejat la mitra, es are; senzillament la voldria per dir tot lo que 'm donés la real gana, dich mal real gana, la bisbal gana.
Y tot aixó, inclús la fam que 'ns devora y 'ls impostos públichs que 'ns agobian, tot aixó tracta de curarho aquest sant varó ¿may dirian com?
Es molt senzill: fent cada dia una professó de curullas!!!

Jo no sé, com diu lo Il·lustríssim Sr. D. Joseph Maria si es veritat que s'acosta la fí del mon.
Jo tinch por de una cosa, qu' en lloch de caminar cap á la fí, no 'ns enterném cap al principi.
¡Ah! N' estich d'aixó tant convensut, que fins algunas vegadas, quan me llevo, 'm mideixo, per veure si 'm torno xich. ¡Veig tanta gent menuda per tot arreu ahont giro la vista!
Ademés, ¿d' hont vá sortir lo mon? Del caos.
¿Ahont aném? Si 'l mateix Cánovas ho regoneix; al caos
¿Qué menjavan los homes primitius? Herbas.

¿Qué menjarán aviat? Herbas també; y encare, sort que 'n trobin!

Ah! Pochs anys endarrera vá succehir una cosa inesperada, tant inesperada que á molts vá feros ballar lo mateix que una baldufa, fins á perdre 'l mon de vista.

Van desapareixe 'ls horisonts que teniam al davant, van cambiar los paisatjes; Espanya vá trobarse en terrenos desconeguts, y caminant, eamnant á la ventura, vagin á saber vostés si es que aném endavant ó bé si torném endarrera.

Jo, tinch por de que 'l progrés s' ha cap-girat y ab massa probas conto desgraciadament per sostenirho.

L' Espanya actual será aviat l' Espanya del sigle XVIII, l' Espanya de Godoy, dels convents, de las corridas de toros (no parlo per en Barnès); l' Espanya que vá descriure en Jovellanos, l' Espanya de la miseria, de la fam, de la gent apedassada, de las professons, dels neos, de las llumaneras y del Barberillo de Lavapiés.

La naturalesa y la política conservadora son las dos rodas d'aquest carro que recula.

La naturalesa donantnos malas cullitas, la política conservadora enduhentse 'n l'últim grá de las eras.

Las fábricas se paran perque no tenen feyna. No hi fá res. Un dia van transformarse 'ls convents en fábricas; avuy las fábricas poden transformarse en convents. Alla hont hi ha las calderas y las fogaynas hi haurá las cuinas per fer las sopas. Per las xamaneyas per hont are s' exhala 'l fum del carbó de pedra, sortiran los perfums de la gasofia destinada al refetó dels frares.

Lo comerç está paralisat. No importa. Prompte 'ls vapors fugiran de las costas espanyolas hont se pudreixen. Tot lo comerç lo farán mitja dotzena de llauts ab vela llatina y un parell de bergantins serán con un recort del esplendor de la marina nacional!

En cambi tenint prelatos celosos que vagin anunciant la fí del mon, y organisant professons y missions y rogativas, mentres hi haja gent que 's prepari perrossament per anar á gosar de l' eterna benaventuransa, en tant qu' espera 'l moment de que la fam la voli; mentres ningú 's queixi y ningú murmuri y tothom sortintse de las aspiracions liberals, entri de cor y sincerament en los articles de las obras de misericordia, y 's dongui per entés quan senti dir: *Benaventurats los mansos*, etc. etc.; mentres los pochos xavos morunos que corren casualment per aquí, se 'n vajan embarcats cap á Roma, per aumentar los dinerons de Sant Pere, no hi ha que teme, succehirá lo que hi dit en un principi: lo mon no se 'n vá á la fí, sino al principi.

Vá sortir l' home del cel, y al cel se 'n anirá en cos y ánima... y ab las butxacas vuidas.

P. K.

DE DIJOURS Á DIJOURS.

AS temporadas teatrals fan com los individuos. Quan s' acaban, quan tenen la mort al damunt, espeternegan.

Y ningú té més ganas de viure que 'l Liceo, y ningú tampoch fá tant mala fila.

Are surt ab que vol allargar la temporada... ¡Ah! Es la eterna manía dels físichs: com més aprop son de la mort, es quan més somian ab projectes de viatge.

Allarguin ó no allarguin la temporada, á l' empresa actual l' hi posarem un epitafi que diga:

«Ha fet com los governs conservadors: moltes promesas y poch pá.»

Romea s' ha sostingut y fins ha tingut un plé 'l dia del obsequi tributat á D. Victor Balaguer.

¡Quin dimontri d' home! Quan fá política no 'ns agrada tant com quan agafa la lira y fá versos, llavors nos fá sentir. Es un poeta de primera forsa.

Ell envelleix y la seva musa no envelleix may. Aixís vá demostrarho ab *Las esposas de la morta*, compendi perfectament reduhit del *Romeo y Julieta*. Aixís acaba de demostrarho també, are ultimament ab *Lo quant del degollat*. ¡Quin brio, quina inspiració, quina fibra! Vels' hi aquí un' obra que se salva y 's fá aplaudir no més que pels versos.

Y aixó que diuen qu' en lo teatro lo principal es la vida, 'l moviment, l' interés, lo contrast, lo inesperat. Si, es cert; pero no hi ha regla sense excepció, y aquí l' excepció la fá un poeta de la talla de 'n Balaguer.

Un poeta aixís ab un vers los subjuga, 'ls domina y se 'ls emporta.

Al Principal vá inaugurarse la companyia de 'n Vico que després ha passat al Espanyol. Un quadro molt igual, que 'ns proporcionarà estcnas molt deliciosas. Porta tot lo repertori de Echegaray y aquí esperém veure la companyia per jutjarla. Per are 'ls dirém que á més de 'n Vico que es un actor de conciencia, hi ha en la companyia una nena, la senyoreta Contreras, que ab tot y la seva poca edat ja es alguna cosa més que una esperansa: té geni.

Novedats deixa la companyia de vers que tants aplausos ha tingut, per acullir la de ópera francesa. Déu y 'l públich l' hi deparin la mateixa bona sort.

Lo Bon Retiro s' inaugura ab ópera italiana á dos ralets; y 'l Tivoli ja ha romput lo glas, ab una zarzuela castellana, lletra de 'n Blanco y música de 'n Ferran, titulada *Yo inocente en paz vicia*.

No sé si 'l públich la deixarà viure gayre temps en pau, apesar de que té trosses bonichs; pero 'l desemenyo vá deixar alguna cosa que desitjar.

Y ja se sab, al públich la fruyta verda l' hi fá mal de ventre.

ha instalat á Barcelona una associació ab lo títol de Associació per a reforma penitenciària.

Objecte de l'Associació: Millorar las condicions de presons y presoners.

Com á liberal, m' hi associó ab tota l' ànima.

Y al ferho, miro per casa. Soch com l' home previsor, que per dormir més tou se fá l' llit.

Jo m' arreglo la presó, porvenir de tot bon liberal.

La batalla electoral, produheix vencedors, morts, ferits, presoners y contussos, lo mateix que totes las batallas.

Las elecciones municipales han tingut per vencedors als dependents del municipi.

Mort: lo sentit moral de Barcelona.

Presoners: mitja dotzena de municipals que votaran ab cédula falsa.

Ferits de gravetat: lo sistema electoral y la bona fé dels electors.

Contussos: Lo Sr. D. Enrique de Duran ó l' senyor Pujol Fernandez. Se tracta de un cop de vara y no ha pogut averiguarse encare qui l' ha rebut.

Lo general Reina, l' general Gasset, y l' general Valmasseda, total tres generals, han renunciat generosament las gracias y merces ab que 'ls brinda va l' general Martinez Campos.

M' agrada!

La cosa 's vá generalisant.

Noticias de Catalunya:

A Mora d' Ebro l' alcalde qu' es un moderat, porque no l' derrotessin, vá aliarse ab los carlins, celebrant una reunió en la qual hi figuravan, un cabecilla, alguns oficials de la passada guerra y un oficial de Administració militar.—En la mateixa vila al vendres lo Borinot y l' Fenix cridan los carlins: «Los contraris de la Campana». Si l' alcalde que sab tant d' aliarse ab los carlins, conegués la lley, no deixaria cridar los periódichs sino ab lo seu títol.

—Lo vicari general vá arribar á Cervera, y deixant apart uns quants noys y noyas carregats de flors, no vá rebre l' ningú més. L' Ajuntament estava ocupat ab las elecciones, que diuen qu' es un plat més sólit y sustancios. Aixó sí, hi anava la música, al revés de quan se celebra alguna festa nacional, que sempre surten ab l' excusa que 'ls músichs son pèls pobles á vendre calderas.

—A Monrás (La Bisbal) las elecciones van ser un modelo. Los carlins van fer las més grans amenasas. Un heréu carlí que vá fer la guerra, gran cosetjer de suro, anava ab revólver y escorcollava als electors que no podian tornars 'hi, per assegurar-se de que no duyan cap més candidatura. Entre altres cosas deya per intimidar:—«Lo cementiri no es gaire lluny de aquí.» Perqué parlava del cementiri? Si seria per enterrar la candidatura carlista! A pesar de tants escándols y atropellos, no vá tenir més que 31 vots: la liberal 51.

Lo marqués de Molins era á París d' embaixador, y tot de un plegat lo cridan per ferio ministre d' Estat.

Lo marqués de Molins era ministre d' Estat, y tot d' un plegat l' envian á París d' embaixador.

Ser ó no ser, ecco il problema de la vida.

Fer y desfer, ecco il problema de la vida conservadora.

No hi ha com los andalusos.

A Sevilla, lo mateix que al resto d' Espanya 's presenta terrible y amenassadora la qüestió de las subsistencias.

¿Y saben que fá l' ajuntament de Sevilla?

¿Crear un forn?

No senyors: acorda crear unas quantas plassas de professors de música.

Tot s' ha perdut... méns l' alegria y l' salero.

Entre 'ls arcaldes més gatxondos de Catalunya, necessariament hém de concedir un dels primers puestos al arcalde de Caldas de Malavella.

Aquesta celosa autoritat sempre que determina individuos l' hi demanan permís per donar balls de societat los hi nega.

En cambi hi vá un subjecte molt amich d' ell,

per donar balls públichs, á tant l' entrada, y l' hi concedeix.

Com que ab lo dejuni hi ha unas verdaderas ganas de ballar, resulta que aquest subjecte, apoyantse ab la vara del arcalde, que floreix com la de Sant Joseph, se fá barba d' or.

Y luego dirán que no hi ha arcaldes enemichs de la societat.

En lo carrer de la Porta Ferrisa n.º 19 s' ha obert un nou establiment de papers per cigarrillos. En ell s' expen lo paper Roca, que no té cap virtut medicinal, com molts altres que tampoch las tenen y ho diuen.

En cambi l' paper Roca es molt bó, molt ben elaborat y en lloch de 100 fulls, ne dona 150 per dos quartos.

¡Mals negocis!

Aném á explicarne un de desastres. Los neos francesos, sempre negociants, habian inventat una parodia del Ave Maria, dedicada á Sant Joseph.

Deya poch més ó méns:

«Dén vos salve Joseph, plé sou de gracia, lo senyor es ab vos, beneyt seu vos entre tots los homes, y beneyt es lo fruit del ventre de la vostra casta esposa.—Amen Jesús.»

Aquest acudit vá ser premiat ab una pila de dias d' indulgencia per l' arquebisbe de Tolosa, avuy cardenal.

Los editors van ferne grans tiradas y l' oració fins feya miracles.

Lo propagador de la devoció de Sant Joseph explicava que aquesta Ave Maria vá tornar la vista á un noy cego.

Qualsevol vagi á trobar á n' en Carreras ó á n' al metje Ossío.

A lo millor de la fama, de las grans tiradas y dels miracles, vé la Congregació dels ritos y prohibeix l' Ave Maria per ridícul, anti-religiosa y absurda. Y vels' hi aquí que totes las resmas de paper invertidas en lo tiratge, serveixen avuy per embolicar xavos de safrá.

Un corresponsal del Brusi vá contar que hi hauria fins á 13 grupos en lo Congrés.

¡Quin número tant fatal! Tretze!

¿Qui será l' mort al cap de l' any?

Una noticia:

¿Saben aquell jefe de la guardia-civil, en Freixa, qu' en temps de la República vá passarse als carlins?

Donchs al últim ha sigut rehabilitat, concedintli l' mateix grau y l' mateix empleo que tenia quan vá desertar las sévas banderas.

Franca ment, encare n' han fet poch. Si 'ls hi donan lo mateix que tenian, quan hi haja un' altra guerra, ningú 's passará, y no passantse la guerra s' acabarà prompte, y acabantse prompte no hi haurá ascensos y gangas, y genis com lo de 'n Martinez Campos quedarán olvidats, desconeguts y coronels tota la vida, y encare si hi arriban.

¡Ah! Hi ha gent molt desagradada!

Diu un periódich francés ocupantse de l' entronisament de un príncep á la Bulgaria:

«La Bulgaria posseheix un príncep; un príncep posseheix á la Bulgaria.

«Per are la Bulgaria y l' príncep están contents.

«D' aquí un any ne parlarem.»

¡¡SEGONS Y COM!!..

A FRANCISCO BAQUES.

¡Que dignu que may cap hè reporta l' ser periodista!...

¡Te de ser molt «curt de vista»

qui ab tal idea 's convé!

Bèn ela 's ven: Are á Madrid

han fet nobles á dos d' «ells»;

¡Fentlos nobles á «parells»

hè queda bèn desmentit

lo doble qu' algu ha posat

puig la «proba» está ben vista!!

¡Yes si no es felicitat

ser periodista!...

Si l' Govern no té paciencia

per tolerar certs escrits

es porque 'ls tals, aludits,

s' amparan ab la indecenc

Volén pintar la cigonya

y... no me la pintan, no,

si algun fa la oposició

es .. porque «no té vergonya»!!
Y així l' govern, enfadat
es com los «segueix la pista»
Fentse aixó, «s felicitat
ser periodista!

Jo, tenia un «conegut»
que un Periódich vá fundá
y l' apreci 's vá captá
¿saben com?... ¿no?... ¡fent lo matí!
Alabant als governants
ab rahó y... sense també
«Ministre» al final vá sé
y estimat dels homes «grans»!
Un «perdut» habia estat
y ha cambiat hè sa sorri tristal:
¡Yes si no es felicitat
ser periodista!

Aixís, jo ja ho tinch pensat:
Un periódich fundaré;
«La Rahó», l' títol aré
(qu' es títol, que 'm te engrescat).
Aixecaré l' crit etern
de... ¡Visca... jo! (La Rahó)
y en qualsevulga ocasió
apoyaré á n' el Govern,
Ve, en Moyano... ¡Moderat!
ve en Cánovas... ¡Carovísta!
y tindre felicitat
sent periodista!

May «denuncias», may rahóns
ni «multas»; res de cap mal,
alabaré á n' el fiscal
y... no temo suspensions.

La «justicia», sempre apust
per darla... á n' aquí conviugui,
defensa sempre al que vingui
«L' present»... y ¡ira amunt!
Sen partit qu' hagi pujat
ja es bo; (mal siga carlista)...
Així 's té felicitat
sent Periodista!

SEBASTIÀ GOMILA.

Paris, entre dos subjectes, l' un americá y l' altre francés hi ha hagut un gran desafio á billar.

Numerosos ciutadans de totes dugas repúblicas han anat á presenciar la batalla, encantantse ab la manera que tenian de manejar lo

taco.

Es una qüestió de honra nacional. Y á propòsit ¿no val molt més que aquestas qüestions se ventilin aixís que no pás á garratoda seca? ¿No hauria valgut més que l' Czar y l' Sultan haguessin arreglat las sévas diferencias fent una partida de caramolas?

Cap nació pot envanirse de l' activitat que distingeix á la nació espanyola, quan se tracta del ram de corréus.

Una carta de Barcelona á Girona, segons conta un periódich, vá tardar déu dias.

¡Y encare dirán que l' franqueix es car!

Calculin: no més que un ralet per portar, anant y venint, una carta déu dias á la butxaca!...

Avants costaban méns es cert; però las cartas ab un viatge que fessin ja 'n tenian prou.

A Russia continua l' sistema de rigor, ab motiu del nihilisme.

Avants se deya: «L' unió fá la forsa.»

Are té de dirse: «La forsa fá la unió.»

Y á apropòsit de Russia.

L' altre dia un periódich estranger duya una caricatura molt significativa.

L' aguila de dos caps, ne tenia un ficat á la pre-

só y un altre fora. Y l' lema deya:

«L' un cap de l' aguila vigilant á l' altre.»

Entre altres periódichs, ha sigut denunciat un de aquests dias *El Amigo* de Cartagena.

Sempre ho havia dit:—Aquest govern té cara de pochos amichs.

Diumenje á ca la ciutat va haberhi rifa de regidors.

Se tractava de saber si quedaria elegit concejal lo Sr. Echevarría ó l' Sr. Armengol y Cornet.

Quan lo Sr. Fontrodona anava á treure la bola s'hi acosta 'l Sr. Escuder per vigilarlo. La sort vá ser favorable al candidat de oposició. Lo Sr. Fontrodona feya una cara que semblava que deya:—¡Quina sort més pòruga es la nostra! Sempre que la vigilan se 'ns gira d' espatillas.

L' altre dia 'l papa vá confirmar á dos criaturas del Terso. Vels' hi aquí una feyna que l' hi envejo. Pero encare m' agradaria mes confirmá al Terso. Jo 'ls asseguro que se 'n recordaria tots los dias de la seva vida.

Un escombriaire dels que van anar á votar set ó vuit vegadas, l' altre dia, ab l' escombra tirá un pilot d' escombriaries sobre un senyor. —¡Indecent! crida aquest. —Tinga compte ab lo parlar, y miri ab qui tracta. Entenguí que jo soch elector y potser vosté no n' es.

L' Ateneo barcelonés se liberalisa. Per are casi totas las seccions las ha guanyadas l' element liberal, de tal manera que aquest tindrà majoria dintre de la junta.

Una proposició: Que l' hi mudin lo nom, y qu' en lloch de Ateneo, ne digan Ate-liberal.

Un' altra reforma: Dintre de la junta hi ha un cárrech que n' diuen, lo conservador. Jo proposo que se l' hi diga 'l demócrata.

Un neo que 's pren las cosas á la valenta, més cremat que un cabo de realistas, al veure que perdia las eleccions d' aquella casa, que fins are habia sigut lo *sancta sanctorum* de la gent calva y de peruca, deya pié de despit:

—Fins á un' altre any. —Escollí D. Joseph. ¿Qué hi farán ficar també municipals, guardias de consums y escombriaires?

Donantse ab rahò molts fums l' empleat de un fielato deya á un sócio:—Are sí, xato, que ab rahò som dels consums.

De l' una á l' altra secció anant, mudant de figura, no es poca candidatura la qu' hem consumit tu y jo!

Una reflexió filosófica:

«Las donas son com las monedas. Com més falsas son, més s' empenyan en passar per bonas.»

Lo colmo de l' avaricia.

Una senyora llezia llibres indecorosos. —¿Ab uns llibres com aquest t' entretens? l' hi preguntava una amiga. Sembla impossible. —Es una qüestió de economías. —¿Com s' enten? —Si senyora, com que 'm fan pujar los colors á la cara, m' estolvio 'l coloret.

Llegeixo en un periódich la següent noticia:

«Ha mort en Méjich un montanyés á l' edat de 252 anys. Jo en lloch de l' autor del suelto no 'm paro en barras y escrich lo següent: «Acaba de morir en Méjich un montanyés que havia nascut dos senmanas avants de la creació del mon. «L' infelís ha mort á causa de treure las primeras dents.»

Lo doctor Nicolay, ab los seus jochs de mans está fent la delicia dels madrilenyos.

Y no obstant, per aquestas cosas no hi ha pas ningú que pugua compararse ab lo general Martinez Campos.

Fá molts pochos dias que agafa la cartera d' Estat, la embaixada de Paris y la de Portugal, tres cubiletos y coloca sota del primer al marqués de Molins, sota 'l segon res y sota 'l tercer al duch de Tetuan.

Dona un quants cops ab la punta del sabre y 'ls descubreix.

En lo de l' embaixada de Paris ja hi havia entrat lo marqués de Molins; en lo del ministeri d' Estat lo duch de Tetuan, y en lo de l' embaixada de Portugal, ningú.

¡Que ho fassa 'l doctor Nicolay!

En un café de Barcelona vá haberhi un dia d'

aquests una batussa entre un ex-diputat y un marqués.

Lo millor y més característich de la batalla vá ser una mossegada.

Recomaném que á certs ex-diputats no se 'ls deixi sortir sense bossal, y que si infringeixen l' ordre, sense reparo se 'ls donga la bola.

Una hassanya. L' explica un periódich neo francés, ab lo titol de «*Rasgo de Patriotisme*»

Un alsaciá, vá caure durant la guerra presoner dels alemanys, y aquests van tractarlo tan malament que vá jurar venjarse.

Are acaba de morir tísich. ¿Saben perquè? Ell mateix vá dirho avants d' expirar:

—Vaig entrar á servir en una fonda de Alemania, deya, y desde 'l primer dia, fins avuy, no hi servit un sol plat en: que no hi haja clavats una escupinada. Moro... pero estich venjat!

—¿Qué potsè hauria trobat una baldufa?

—Qu' encare vosté hi juga sent casat?

—No es pas mèva D. Bernal.

—¿Donchs de qui es?

—Es del men pare.

—Jo ab cotxe de sis caballs hi anat més de trenta cops...

—¿Donchs avants vosté era rich?

—Era... cotxero de's morts.

F. LL. y B.

L' avia troba al seu nèt abocat al balcó ab una regadora á las mans, arruixant als transeunts.

—¿Qué fás aquí? l' hi pregunta.

—Jugo á Nostre Senyor... Faig ploure.

Un jove mal vestit, pitjor girbat, flach y esquilít s' acosta á un cotxe de lloguer devant del Principal.

Lo cotxero pregunta:

—¿Ahont vol anar? ¿Al hospital ó al hospici?

Una escena de nit.

Un lladre ataca á un transeunt. Aquest es molt tranquil y l' hi diu:

—No l' hi sembla que seria millor que 'u deixessim per demá?

—No estich per bromas crida 'l lladre ab vèu reconcentrada.

Y 'l transeunt, dihent—bueno, bueno, 's fica la má á la butxaca y diu:

—Are vaig á dirli tot lo que puch fer per vosté, aquí t' he un revólver de sis tiros, necessito deixar-me 'n algun de reserva per si trobo algun altre company de vosté, de manera que si l' hi convé partirem la diferencia, tres per vosté y tres per mí.

La lladre tot refunfunyant:

—Arri al dimoni..... No está poch per romansos aquest senyor.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Sebastopol.*
2. ID.—*Manresa.*
3. MUDANSA.—*Lola, cola, sola.*
4. AGENTIGRAFO.—*Dómino, Domino, Dominó.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Ricardo.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Matalasé. Matalás. Maleta. Telm. Talam. Altá.*
7. CONVERSA.—*Máquina.*
8. GEROGLÍFICH.—*Tots los sabis son humils.*

Han endevinat totas las solucions Marieta T. de Reus y Nyigui nyogui; 7, R P 1. 6, Frá Filipo Lippi y Reculons; 5, N. P. y Ostia; 4, Pelendengues; 2, Snopnas y 1 no més General Currusco.

XARADAS.

I.

Una nena tres-tercera que de nom se diu total, va topar en un primera que va ferli molt de mal. Consultanlo al metje Mena aquest l' hi vá contestar: —Segona-tercera a nena es difícil de curar.

E. E. M.

II.

Vaig comprar un hu á total y 'm creya que fora bo; mes després he vist que no pues no es dos y aixó es un mal.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Soch molt gran y soch molt xich; sense mí res no pots fé y fácilmente me veus bé encara que ocult estich. ¿No 'm tens encara? ¡Báh, báh! no hu crech: si en aquest moment ara tú ja l' estás fent. No t' he puch pas dir més clar.

QUIBALC.

MUDANSA.

Pescant en Pepet un tot en lo port de san Bertran de un tot á n' el mar va caure y 'n vá sortir molt to' al.

J. SUST Y G.

QUADRAT DE PARAULAS.

Substituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan la 1.ª ratlla lo nom d' un aucell; la 2.ª un instrument de música; la 3.ª lo que hi ha á la vora dels rius y la 4.ª en molts balcones.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Substituir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin 23.

X.

TRENCA CLOSCAS.

David, Lola, Benet, Ovaldo, Rosendo, Eugeni, Nicolau, Onofre, Isidro, Teresa.

Colocar aquestas noms en columna, de modo que las primeras lletras donguin un nom d' home.

ESTEBAN.

GEROGLÍFICH.

Castelar.

Cánovas.

UN PINTOR.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Passigollas, Pau Sala, Frá Diávolo, Tija xich de M. de R. y Turronets.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans General Currusco, R. P., Charlot Rosa, Carmello Llapisós, J. Arnau, Patarrám, J. M. Andréu, Aprenent de poeta, J. S. y Garrabou, Pau Colon, S. Parets, Tussut Torrada, Noy maco y J. Guinart y M.

Ciudadá F. G. Castellbisbal: Farém que 'n parli 'la Gaceta'; P. Ll. Mora de Ebro: Queda servit.—S. C. P. Montros: Idem.—Turronets: Hi anirà un geroglífich.—Tija xich de M. de R.: Idem.—Passigollas: Idem y un logogrifo.—Frá diávolo: Idem y la conversa.—E. Snopnas: Publicarém lo logogrifo y la combinació.—J. M. de Cabrera: Idem lo geroglífich y la mudansa.—O. Nairám: Idem logogrífich y conversa.—J. V.: l' epigrama arreglat podrà anarhi.—Aixoramsut: Insertarém un geroglífich.—T. de Reus: Idem lo rombo.—Juspitngles: Publicarém lo que 'ns envia.—F. Ll. y B.: Idem varios epigramas.—Jepis Surrilla: Ja sab que lo seu nos agrada; envihi y fora, l' articlet ja l' haurá vist.

—A. S. Esparraguera: Ja 'n varem parlar en lo número passat.—J. E. Calella: Lo mateix l' hi dihem.—Pigméu: Publicarém la poesia.—A. G. Sabadell: Es un cas massa particular perquè pugua parlarne 'la Campana.—Quim: Mirarém de complaure 'l.

—Ll. de San Martí: Pero home, vostre voldria que 'ls capellans se morissen de gana. L' iglesia es á casa seva, y lo millor es no anar á trobarlos.—Peus de plom: Insertarém algun quento: loquadret de costums es molt incorrecte.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj.*

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 22.

LOS SET PECATS CAPITALS.

26
25
505

¡Ecce Europa!